

птици се спуснали отъ клонитѣ и се превърнали на три чудно хубави царкини. Едната била свѣтла като день, другата черноока като нощъ, а третата румена като утрена зора. И тритѣ му се усмихнали така мило, че той се забравилъ. Първата му казала:

— Защо тъй дълго спа? Азъ ти носѣхъ цѣло царство и твоитѣ поданици отдавна, много години те чакаха.

Втората казала:

— Азъ ти нося златна корона, подъ която никога не се изпитва страдание, но уви, що виждамъ? Ти си толкова остарѣлъ, че едва ли ще можешъ да носишъ короната?

Третата царкиня казала:

— Азъ ти нося златни обувца. Който ходи съ тѣхъ добива животъ вѣченъ и никога не остарява. Но жалко, ти си вече старъ и обувката не сж за тебе.

Натжилъ се царскиятъ синъ отъ тия думи. Едри сълзи закапали по брадата му. А чуднитѣ царкини започнали да се губятъ отъ очитѣ му и скоро се скрили...

— Ехъ, — заплакалъ царскиятъ синъ, — който младъ се помайва, той старъ се разкайва.

Александъръ Майски

ПРОЛѢТЪ ВЪ ПОЛЕТО

Златно е слънце изгрѣло
надъ поле равно, широко,
сиво е стадо заблѣло
подъ небе синьо, високо.

Колко е мило да ходишъ
изъ пѣстроцвѣтни поляни,
посрѣдъ тревитѣ да бродишъ,
покрай цвѣтенца засмѣни!

Стадо край тебе да блѣе,
а ти да свиришъ на воля,
вѣтъръ гальовно да вѣе,
както си вѣе презъ пролѣтъ...

Колко е драго да бродишъ,
вакло си стадо да водишъ!

Ненчо Савовъ